

عنوان مقاله:

زمینه های توسعه نیافتگی سرزمین های ساحلی جنوب فارس مقارن با جنگ بین الملل اول

محل انتشار:

همایش بین المللی فارس در جنگ جهانی اول (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسنده:

محمدجعفر چمنکار - استادیار دانشگاه ارومیه

خلاصه مقاله:

مقارن با جنگ بین الملل اول، ایران دارای 11 میلیون نفوس بود که بر اساس 25٪ شهرنشین، 50 روستایی و 25٪ عشایری تقسیم بندی می گردید. 90٪ از نیروی کار در بخش زراعت و دامداری و صنایع روستایی و 10٪ نیز در بخش بازرگانی، صنایع شهری و نظام اداری مشغول بودند. در آغاز جنگ، ایران 3/1 تا 4/1 از بودجه ی خود را به پرداخت دیون خارجی که عملاً به عنوان یک نظام ورشکسته ی اقتصادی، فاقد هرگونه توانمندی خاص در زمینه ی کارهای زیر بنایی بود، این مسأله تبعات ویرانگر خود را بر بخش های جنوبی کشور نیز به وضوح نشان می داد. جزایر و کرانه های ساحلی خلیج فارس در بخش اداری بنادر خلیج فارس قرار داشتند که تحت حکمران منتصب از سوی دولت مرکزی ایران فعالیت می نمود. عنوان حوزه ی اداری بنادر خلیج فارس مشخصاً برای این بخش از خلیج فارس در دوره ی قاجاریه مورد استفاده مکرر قرار گرفته است. بندر دیلم و حوزه ی حیات داوود، رود حله، انگالی، زیراه و قسمتی از منطقه ی دشتستان (در استان بوشهر کنونی)، شبه جزیره ی بوشهر، شهر بوشهر، بخشی از منطقه ی شیب کوه، منطقه و شهر لنگه، جزایر قشم، هنگام، لارک، هرمز، بخش دریایی بستک، برخلاف آن که خود بستک تابع حکومت فارس بود، شهر بندر عباس و توابع آن شامل میناب، بیابان و جاسک از مهم ترین مناطق این حوزه ی اداری وسیع بودند

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/168029>

